

Kaldorei a Studna věčnosti

Deset tisíc let před tím, než se Orkové a Lidé utkali v jejich První Válce, nosil svět Azeroth pouze jediný ohromný kontinent obklopený nekonečnými, běsnícími moři. Pevnina známá jako Kalimdor byla domovem několika různorodých ras a bytostí, které se vzájemně předstihovaly v boji o přežití mezi krutými živly probouzejícího se světa. V temném středu kontinentu se nacházelo záhadné jezero plné zářivé energie. Jezero, které bylo později nazváno Studna Věčnosti, bylo skutečným srdcem magie a přírodních sil. Studna vysávala energii z nekonečné prapůvodní Velké Temnoty a plnila funkci tajuplného zdroje, který vysílal energii po celém světě, aby jí nasytil život ve všech jeho prapodivných formách.

Časem se ke břehům okouzujícího, čarodějného jezera opatrně přiblížil primitivní kmen nočních humanoidů. Divocí, kočovní humanoidé přivábení podivnou energií Studny si na jejích poklidných březích vybudovali jednoduché přístřešky. Za nějaký čas vesmírná síla Studny ovlivnila podivný kmen, posílila jej, dodala mu moudrost a faktickou nesmrtelnost. Kmen přijal název Kaldorei, což v jejich jazyku znamenalo doslova „děti hvězd“. Na oslavu rašící společnosti stavěli kolem jezera vysoké stavby a vznešené chrámy.

Kaldorei, neboli Temní Elfové, jak se jim začalo říkat později, uctívali měsíční bohyni Elune a věřili, že během dne spí v třpytících se hlubinách Studny. První kněží a jasnovidci Temných Elfů s neutuchající zvědavostí jezero studovali, přitahováni jeho nesčetnými tajemstvími a mocí. Jak se společnost rozrůstala, zkoumali Temní Elfové celý Kalimdor a objevovali bezpočet jeho obyvatel. Jedinými bytostmi, u kterých se zastavili, byli prastaří a mocní Drakové. Přestože ohromná plazovitá zvířata byla často samotářská, starala se o bezpečí oblasti v jim známém okolí. Temní Elfové uvěřili, že draci jsou tu proto, aby chránili svět, a rozhodli se, že je samotné i s jejich tajemstvími raději nechají na pokoji.

Díky své zvědavosti se temní elfové setkali a spřátelili s mnoha mocnými bytostmi, k nimž v neposlední řadě patřil Cenarius, mocný polobůh prapůvodní lesnaté země. Velkodušný Cenarius si zvědavé Temné Elfy zamiloval a spoustu času trávil jejich výukou o přirozeném světě. Ničím nerušení Kaldorei si vyvinuli silnou schopnost vcítit se do živoucích lesů Kalimdoru a odhalili harmonický soulad přírody.

Zatímco plynuly zdánlivě nekonečné věky, civilizace Temných Elfů poznávala nová území a kulturně se rozvíjela. Její chrámy, cesty a obydlí bylo možné najít v každé končině temného kontinentu. Nadaná a krásná královna Temných Elfů Azshara nechala na pobřeží Studny vybudovat úžasný palác, v jehož místnostech vykládaných drahokamy žili její oblíbení

služebníci. Tito služebníci, které nazývala Quel'dorei neboli „urození“, slepě plnili každý její příkaz a sami sebe považovali za nadřazené ostatním bratřím nižšího původu. Přestože královnu Azsharu miloval stejnou měrou veškerý lid, urození byli žárlivým lidem tajně nenáviděni.

Azshara, kterou s kněžími spojovala zvědavost a snaha rozluštit tajemství Studny Věčnosti, přikázala vzdělaným urozeným odhalit její tajemství a skutečný účel světa. Urození se pustili do nepřetržité práce a studia Studny. Za nějaký čas si vyvinuli schopnost ovládat její vesmírnou energii. Nebezpečné pokusy neustávaly a urození zjistili, že mohou nově nabytou moc využívat k tvoření nebo ničení podle své libosti. Nešťastní urození narazili na primitivní magii a byli rozhodnuti obětovat se, aby ji dokázali zvládnout. Přestože všichni souhlasili s tím, že při nesprávném použití může být magie nebezpečná, začala ji Azshara se svými urozenými bezstarostně praktikovat. Cenarius a mnoho dalších, moudrých učenců z řad Temných Elfů varovali, že z těchto hrátek s evidentně nestabilním čarodějným uměním může vzejít jediné katastrofa. Azshara se svými stoupenci však tvrději pokračovala v rozšiřování své rychle se rozvíjející moci.

Jak rostla Azsharina síla a moc urozených, došlo u nich ke zřetelné změně. Povýšenecká, odměřená horní třída byla stále více necitlivá a krutá vůči ostatním Temným Elfům. Kdysi úchvatnou krásu Azshary zahalil temný, skličující mrak. Začala se odtahovat od svých milovaných poddaných a odmítala hovořit s každým, kdo nenáležel k jejím věrným urozeným kněžím. Mladý, neohrožený učenec jménem Furion Stormrage, který studiu účinků Studny věnoval spoustu času, začal mít podezření, že urozené a milovanou královnu zkazila nějaká strašlivá moc. Přestože neměl ani zdání, jaké zlo mělo přijít, věděl, že životy Temných Elfů se brzy změní, navždy...

Válka Stromovců

Lehkomyslné používání magie urozenými způsobilo vyslání energetických vln ze Studny věčnosti směrem k Velké Temnotě. Tyto energetické vlny procházely do Spletitého podsvětí, kde je ucítila strašlivá nepřátelská mysl. Sargeras, Velký nepřítel veškerého života, Ničitel světů, pocítil mocné vlnění a zaujalo ho vzdálené místo, odkud vlnění vycházelo. Jak zkoumal prapůvodní svět Azeroth a vnímal bezednou energii Studny věčnosti, zachvátil ho nenasytný hlad. Velký, temný bůh Bezejmenné nicoty se rozhodl zničit rodící se svět a přivlastnit si jeho energii sám pro sebe.

Sargeras shromáždil ohromnou armádu démonů, která je známá jako Plamenná legie, a namířil si to k nic netušícímu světu Azeroth. Legie čítající milión vřiskajících démonů vyrazila ze vzdáleného konce vesmíru, rozlícená a roztoužená při pomyslení na boj. Sargerasovi velitelé Archimonde Znesvěcovatel a Mannroth Ničitel připravili své pekelné bojovníky k úderu. Královna Azshara, zaslepená děsivým nadšením pro svoji magii, padla za oběť Sargerasově nesporné moci a souhlasila s tím, že vstoupí do jejího světa. Její urození služebníci také podlehlí špatnému vlivu magie a začali jako svého boha uctívat Sargerase. Aby urození ukázali svoji náklonnost k Legii, pomohli královně v hlubinách Studny věčnosti otevřít obrovský, vířivý portál.

Po dokončení všech nezbytných příprav zahájil Sargeras tragickou invazi do Azerothu. Bojovní démoni Plamenné Legie se vrhli Studnou Věčnosti do světa a začali obléhat spící města Temných Elfů. Legie vedené Archimondem a Mannrothem zaplavily území Kalimdoru a kam vstoupila jejich noha, nezbylo nic než popel a trápení. Černokněžníci démonů na zem

přivolali nemilosrdné pekelníky, kteří dopadli jako ďábelské meteority na elegantní věže kalimdorských chrámů. Pláněmi Kalimdoru se prohnaly stráže záhuby, banda planoucích, krvelačných vrahounů, která zabíjela vše, co se jí postavilo do cesty. Bez odporu krajinou proběhly také smečky divokých, démonických pekelných psů. Přestože udatní válečníci Kaldorei přispěchali na pomoc starobylé vlasti, byli nuceni ustupovat, centimetr po centimetru, běsnění Legii.

Rozdělení světa

Pomoc utiskovanému lidu se podařilo najít až mladému učenci Furionu Stormrageovi. Stormrage, jehož vlastní bratr patřil mezi urozené, kteří praktikovali nebezpečnou magii, byl popuzený vzrůstající korupcí v řadách vyšší třídy. Přesvědčoval Illidana, aby se zbavil riskantní posedlosti. Nakonec se rozhodl vyhledat Cenaria a shromáždit vojsko odporu. Mladá, krásná kněžka Tyrande se ve jménu Elune připojila k doprovodu svých bratrů. Přestože oba bratři, Furion i Illidan, chovali tajnou lásku k nádherné Tyrande, její srdce patřilo pouze Furionovi. Illidana milostný vztah jeho bratra s Tyrande hněval, ale zároveň si uvědomoval, že jeho žal nebyl ničím v porovnání s bolestí působenou jeho závislostí na magii...

Illidan, který byl k mocné kouzelné energii stále upjatější, se snažil udržet kontrolu sám nad sebou a svojí nezdolnou touhou po dalším kontaktu s energií Studny. S Tyrandinou trpělivou pomocí dokázal zvládnout sám sebe a pomáhal bratrovi najít samotářského poloboha Cenaria. Cenarius, který přebýval na posvátných mýtinách vzdálené hory Hyjal, souhlasil s tím, že pomůže Temným Elfům najít starobylé draky a získat je na jejich stranu. Draci vedení velkou, neovladatelnou Alexstraszou souhlasili, že vyšlou své mocné letky proti démonům a jejich pekelným pánům.

Cenarius povolal duchy kouzelných lesů, shromáždil armádu prastarých stromů a při odvážném pozemím útoku je vedl proti Legii. Jak všichni spojenci Temných Elfů mířili k Azsharině chrámu a Studni věčnosti, rozhořela se válka s plnou silou. Furion a jeho přátelé však brzy zjistili, že ani s pomocí nově nalezených spojenců nemohou Legii porazit výhradně vojenskými prostředky.

Když v okolí hlavního Azshařina města zuřila kolosální bitva, zmámená královna s nadějí očekávala Sargerasův příchod. Pán Legie se připravoval na průchod Studnou Věčnosti a vstup do zničeného světa. V okamžiku, kdy se jeho obrovitý stín blížil k rozbourěné hladině Studny, Azshara shromáždila nejmocnější ze svých urozených stoupenců. Jedině spojením jejich magie do jednoho přesně mířeného kouzla mohla vzniknout brána tak velká, aby jí mohl Sargeras projít.

Furion, který nabyt přesvědčení, že Studna Věčnosti je pupeční šňůrou propojující demony se skutečným světem, trval na tom, aby byla zničena. Jeho společníci, kteří dobře věděli, že Studna je zdrojem jejich nesmrtelnosti a síly, byli tímto zbrklým názorem zaskočeni. Pouze Tyrande prohlédla moudrost Furionovy teorie a přesvědčila Cenaria a draky, aby vzali Azshařin chrám útokem a našli způsob, jak se Studnou nadobro skoncovat.

Illidan, když viděl, že zničením Studny by přišel navždy o možnost znovu vládnout magií, sobecky skupinu opustil a vydal se varovat urozené před Furionovým plánem. Zaslepen šílenstvím své závislosti a záští ke svému bratru a jeho vztahem k Tyrande, nedělal si Illidan ze své zrady a připojení se k Azshaře žádné výčitky. Krom toho byl rozhodnut jakýmkoliv prostředky ochránit moc Studny.

Furion, zlomený bratrovým odchodem, vedl své stoupence do nitra Azshařina chrámu. Jakmile vtrhli do hlavního audienčního sálu, narazili na urozené, kteří byli právě uprostřed závěrečného temného vyvolávání. Jejich silné společné kouzlo vytvořilo v rozbořených hlubinách Studny nestálý vír energie. Sargerasův zlověstný stín se stále přibližoval k hladině, když tu Furion a jeho spojenci zaútočili.

Azshara varovaná Illidanem byla na vetřelce dobře připravená. Téměř všichni Furionovi spolubojovníci podlehli moci rozběsněné, šílené královny. Tyrande se pokusila napadnout Azsharu zezadu, byla však zastavena královninými strážemi z řad urozených. Přestože se jí podarilo strážce přemoci, odnesla si vážná zranění obou rukou. Furiona při pohledu na jeho zraněnou lásku popadl vražedný vztek a rozhodl se ukončit Azsharin život.

V okamžiku, kdy bitva zuřila vně i uvnitř chrámu, vystoupil ze stínu na břehu velké Studny Illidan. Vyrobil sadu velice zvláštních lahviček, poklekl a naplnil každou z nich třpytící se vodou ze Studny. Domníval se, že kdyby démoni rozdrtili civilizaci Temných Elfů, on by se mohl zmocnit posvátné vody a uchovat si její energii pro sebe.

Následující bitva mezi Furionem a Azsharou překazila pečlivě připravené kouzlo urozených. Nestálý vír v hlubinách Studny nakonec vybuchl a tento výbuch stál na počátku řetězce katastrofických událostí, které měly navždy rozdělit celý svět. Mohutná exploze otřásla samotnými základy chrámu a vyvolala silné zemětřesení, které se přehnalo sužovanou zemí. Zatímco mezi Legií a spojenci Temných Elfů zuřila kolem a nad pobořeným hlavním městem strašlivá bitva, vzdouvající se Studna Věčnosti se zhroutila a uzavřela. Výsledný neuvěřitelný výbuch otřásl zemí a vysál celé nebe...

Hora Hyjal a Illidanův dar

Když následný otřes ze zhroutení Studny dolehl na samotný základ světa, začaly se ohromné jizvy v povrchu země zalévat mořskou vodou. Oddělilo se téměř osmdesát procent kalimdorské pevniny a zbylo několik samostatných kontinentů, které obklopovalo nové, běsnící moře. Uprostřed něj, tam, kde kdysi bývala Studna věčnosti, zůstalo jen ohlušující, vzdouvající se vlnobití a změt' energií. Tato strašlivá jizva, které se říká Maelstrom, nebyla nikdy zacelena. Zůstala trvalou památkou na hroznou katastrofu a období, které se již nikdy nevrátí...

Hrstka Temných Elfů, kteří přežili děsivý výbuch, se shromáždila na nahrubo otesaných vorech a pomalu se vydala k jediné pevnině, která byla na dohled. Nějakým způsobem, snad z milosti Elune, se Furionovi, Tyrande a Cenariovovi podařilo Velké rozdělení přežít. Vyčerpaní hrdinové se ujali vedení celé skupiny a pro svůj lid založili nový domov. Při svém tichém putování sledovali trosky světa a uvědomovali si, že jejich touhy přinesly zkázu všemu kolem. Přestože byli Sargeras a jeho Legie při zničení Studny vypuzeni ze světa, museli Furion a jeho společníci za toto vítězství zaplatit strašlivou cenu.

Bylo jasné, že Azshara se svými vyvolenými urozenými stoupenci skončila na dně běsnícího moře. Mezi těmi, kteří přežili a putovali k pobřeží nového domova, však stále zůstávalo mnoho urozených. Přestože Furion záměrům urozených nevěřil, uspokojovalo ho vědomí, že bez energie Studny už nemohou napáchat žádné skutečné škody.

Když unavený lid Temných Elfů přistál na pobřeží nové země, všichni užřeli, že svatá hora Hyjal katastrofu přečkala. Ve snaze o založení vlastního nového domova Furion a Temní

Elfové vystoupali po svazích Hyjal a dosáhli až větrům vystaveného vrcholku. Při sestupu do zalesněného údolí zasazeného mezi vysokými štíty hor narazili na malé, poklidné jezero. Ke své hrůze zjistili, že jezerní voda byla znečištěna – magií.

Illidan, který také Rozdělení přežil, se k vrcholku Hyjal dostal dlouho před Furionem a Temnými Elfy. Ve své šílené snaze zachovat ve světě magické proudy vylil lahvičky obsahující vzácnou vodu ze Studny Věčnosti do horského jezera. Silná energie Studny se rychle rozšířila a sloučila s vodou nové Studny věčnosti. Vyhnanec Illidan věřil, že nová Studna se stane darem budoucím generacím. Velice ho potom zaskočilo, když byl dostižen Furionem. Furion svému bratrovi vysvětloval, že magie stála na počátku chaosu a že její používání povede nevyhnutelně k rozšíření korupce a sváru. I přesto se však Illidan odmítl své magické moci vzdát.

Furion dobře věděl, kam by nebezpečné Illidanovy plány nakonec vedly, proto se rozhodl vyřešit problém s mocí posedlým bratrem jednou a provždy. S Cenariovou pomocí Furion zapečetil Illidana v prostorné podzemní síni – kde měl zůstat připoután řetězy a bezmocný až do konce věků. Temní Elfové znepokojeni obavami, že zničení nové Studny by mohlo přinést ještě větší katastrofu, se rozhodli nechat ji být. Furion však vyhlásil, že nesmějí již nikdy více využívat umění magie. Pod Cenariovým dohledem začal studovat prastaré umění druidismu, které mu mělo pomoci uzdravit zpustošený svět a na úpatí hory Hyjal znovu vypěstovat milovaný les.

Strom světa a Smaragdový Sen

Mnoho let Temní Elfové neúnavně pracovali na znovuvybudování toho, co kdysi bývalo jejich starobyklým domovem. Pobožené chrámy a cesty nechali zarůst vegetací, mezi zelenajícími se stromy a stinnými kopci na úpatí Hyjal postavili nové domovy. Mezitím Draci, kteří přežili velké Rozdělení, odešli ze svých tajných příbytků.

Alexstrasza rudá, Ysera zelená a Nozdormu bronzový sestoupili na poklidné mýtiny druidů, aby si prohlédli plody práce Temných Elfů. Furion, z kterého se stal hlavní druid s ohromnou mocí, pozdravil mohutné draky a pověděl jim o stvoření nové Studny Věčnosti. Velcí Draci byli rozrušeni, když se tuto temnou novinu dozvěděli, a hloubali, jak dlouho může trvat, než se Legie vrátí a zaútočí na tento svět znovu.

Furion společně se třemi draky stvrdil smlouvu, že Studna bude chráněna a bude zajištěno, aby vyslanci Plamenné Legie nikdy nenašli cestu zpět. Alexstrasza, Dárkyně života, do středu Studny Věčnosti vložila jediný kouzelný žalud. Žalud, povzbuzený mocnou, magickou vodou, vyklíčil a vyrostl z něj obrovitý strom. Kořeny tohoto stromu vyrůstaly z vod Studny a jeho zelenající se klenba dosahovala téměř do nebes. Úžasný strom se měl stát trvalým symbolem spojení Temných Elfů s přírodou a jeho životadárná energie měla léčit celý okolní svět. Temní Elfové pojmenovali svůj Strom světa Nordrassil, což v jejich jazyce znamená „koruna z nebes“. Nozdormu, Nekonečný, Strom světa očaroval, aby zajistil, že pokud bude tento ohromný strom stát, Temní Elfové nikdy nezestárnou, ani se nestanou obětí choroby či nákazy.

Ysera, Snílek, také Strom věků očarovala. Kouzlem jej spojila s vlastní říší, nehmotným prostorem známým jako Smaragdový sen. Smaragdový sen, širo širý, stále se měnící svět duchů, existuje mimo hranice skutečného světa. Ze Snu Ysera usměřňovala pokles a vzestup přírody a také cesty vývoje celého světa. Druidové Temných elfů, včetně samotného Furiona,

byli prostřednictvím Stromu světa se Snem spojeni. Součástí této tajemné smlouvy byl souhlas Temných Elfů, že po celá staletí budou spát, aby se jejich duše mohly prohánět po nekonečných trasách Yseřiných cest. Přestože si druidové uvědomovali, že tímto spánkem ztratí spoustu let života, obětovali se, aby pojistili výhodný svazek s Yserou.

Vyhnanství Vysokých Elfů

Jak minula staletí, nová společnost Temných Elfů sílila a rozrůstala se po celém přátelském lese, který dostal název Ashenvale. Znovu se objevilo a začalo se úspěšně rozvíjet mnoho bytostí a druhů, které byly před Velkým rozdělením hojné, jako například srstnatci a ostnatí kanci. Pod laskavým vedením druidů žili Temní Elfové v období nebývalého míru a pokoje.

Avšak v mnoha z těch původně urozených, kteří přežili, vzrůstal neklid. Stejně jako Illidan kdysi, i oni padli za oběť abstinčním příznakům ze ztráty jejich vytoužené magie. Znovu je lákalo nasát energii Studny Věčnosti a potěšit se magickým cvičením. Drzý, výřečný vůdce urozených, Dath'Remar, začal veřejně zesměšňovat druidy – nazýval je zbabělci, protože odmítli použití magie, na kterou oni měli právo. Furion s druidy si nevěšmal Dath'Remarových argumentů a varoval urozené, že použití magie by bylo trestáno smrtí. Nestoudný Dath'Remar se svými následovníky se pokusil nešťastným způsobem přesvědčit druidy, aby své nařízení odvolali, a rozpoutal nad Ashenvalem strašlivou magickou bouři.

Druidové nebyli schopni zabít tolik členů vlastní rasy, a proto se rozhodli bezohledně urozené ze své země vyhnat. Dath'Remar a jeho přívrženci byli potěšeni, že se konečně zbavili svých staromódních bratranců, nasedli na několik speciálně vyrobených lodí a vydali se na moře. Přestože nikdo z nich nevěděl, co je za vodou s běsnícím Maelstromem čeká, chtěli si založit vlastní domovinu, kde by mohli beztrestně provozovat magii. Urození, neboli „Quel'dorei“, jak je kdysi dávno nazvala Azshara, nakonec zakotvili u pobřeží východní země, kterou Lidé nazývali Lordaeron. Chtěli si zde vybudovat vlastní magické království – Quel'Thalas – a odmítli přitom u Temných Elfů obvyklé uctívání měsíce a noční život. Od těch dob byli známí už jenom jako „Vysocí Elfové“.

Stráže a Dlouhé bdění

Po odchodu vzpurných bratranců se mohli Temní Elfové znovu soustředit na zajištění bezpečnosti své kouzelné vlasti. Druidové cítili, že se opět přiblížila doba, kdy ulehnou k dlouhému spánku, proto se na něj začali připravovat a loučili se s blízkými a rodinami, které zanechají samotné. Tyrande, která se stala první kněžkou Elune, prosila svého milovaného Furiona, aby ji neopouštěl a neodcházel do Yseřina Smaragdového snu. Jenže pro Furiona bylo těžké vydat se na měnící se Cesty snu, proto se s kněžkou rozloučil a přísahal, že od sebe nebudou nikdy odloučení tak dlouho, jak dlouho potrvá jejich láska.

Tyrande, která zůstala sama, aby bránila Kalimdor před nebezpečím z nového světa, sestavila ze svých sester, Temných Elfek, silnou armádu. Nebojácné, výborně vycvičené válečnice se samy prohlásily obranou Kalimdoru a staly se známé jako Stráže. Přestože dávaly přednost hlídkování v tajemných ashenvalských lesích o samotě, měly mnoho spojenců, na které se v případě nouze mohly spolehnout.

Polobůh Cenarius zůstal nedaleko na měsíčních mýtinách hory Hyjal. Jeho synové, kterým se říkalo Strážci lesa, bděli nad územím Temných Elfů a pravidelně Strážím pomáhali udržovat v zemi mír. Stále častěji se také objevovaly Cenariovy plaché dcery, dryády.

Přestože obrana Ashenvalu Tyrande neustále zaměstnávala, cítila se ztracena a osamocena, když po jejím boku nestál Furion. Jak plynula staletí spánku druidů, její obavy z druhé invaze démonů se začaly naplňovat. Nedokázala setřást znepokojující pocit, který ji naplňoval starostí, že i když je Plamenná Legie mimo tento svět, daleko za Velkou temnotou, stále připravuje svoji odplatu Temným Elfům a světu Azeroth.

Zrádcův Vzestup

Během invaze Plamenné Legie na Ashenvalský les byl ze svého vězení vysvobozen i Illidan Stormrage. Po deseti tisících letech zajetí mu kněžka Tyrande Whisperwind pomohla znovu uzříti denní světlo. Illidan začal okamžitě hledat nějaké své spojence a díky mocnému čarodějnému artefaktu, známému jako Gul'danova Lebka, brzy nabyl své skutečné polodémonské podoby. Illidan vyvinul své démonické schopnosti a jeho síla tím rapidně vzrostla. Nabyl tím také některé z Gul'danových starých vzpomínek. Patřila mezi ně i znalost umístění Sargerasy Hrobky, ostrova o kterém se traduje, že na něm byl pohřben Temný Titán Sargerass.

Nabitý novou silou a znovu volný, začal Illidan hledat své vlastní místo v koloběhu událostí. Bohužel Illidana kontaktoval démon Kil'jaeden a udělal mu nabídku, kterou nemohl odmítnout. Kil'jaedena rozněvala Archimondova porážka u hory Hyjal, ale jeho cílem nebyla jen obyčejná pomsta. Když ucítil, že se jeho výtvar, Král Lichů, stál příliš mocným a nemůže ho už ovládat, nařídil Illidanovi zničit Ner'zhula a učinit tak přítrž jeho Pohromě Nemrtvých jednou provždy. Na oplátku nabídl Illidanovi nevýslovnou moc a místo mezi vládci Plamenné Legie.

Illidan nabídku přijal a okamžitě se vydal na cestu za zničením ledového krystalu, který chránil Krále Lichů, zvaného Ledový Trůn. Illidan věděl, že k jeho zničení bude potřebovat mocný artefakt, proto využil bývalých Gul'danových vzpomínek a rozhodl se najít Sargerasy Hrobku a využít ostatky Temného Titána. Na svou pomoc nechal z moře povstat rasu Nagů, kteří kdysi bývali Urozenými královnou Azshary. Nagové se stali Illidanovými dlužníky a pod vedením Lady Vash mu pomáhali při jeho cestě na ostrovy Broken Isles, kde se měla podle pověstí Sargerasy Hrobka nalézat.

Když se Illidan spojil s Nagy, vydala se po jeho stopách Maiev Shadowsong, dozorkyně, která ho po deset tisíc let hlídala v jeho vězení. Maiev toužila po jeho znovuuvěznění více než po čemkoliv jiném. Illidan ale obelstil Maiev i její pozorovatele a navzdory jejímu neutuchajícímu úsilí se mu podařilo získat Sargerasovo Oko. Illidan pak odcestoval do bývalého města kouzelníků - Dalaranu. Odsud se rozhodl použít Sargerasovo Oko pro zničení citadely Krále Lichů v dalekém Northrendu. Kouzlo bylo úspěšně započato a díky magickým proudům, které byly v Dalaranu stále přítomny, během chvíle zničilo obranu Krále Lichů a roztrhalo samotnou střechu světa. Na poslední chvíli bylo ale toto ničivé kouzlo přerušeno příchodem Illidanova bratra Malfuriona a kněžky Tyrande, kteří se vydali na pomoc dozorkyni Maiev.

Illidan si uvědomil, že démon Kil'jaeden bude velmi rozzlobený jeho neúspěchem a rozhodl se ukrýt před jeho hněvem v pustinách dimenze známé jako Outland, který kdysi býval Draenorem, domovským světem Orků. Tyrande Whisperwind a Malfurion Stormrage se po úspěšném zastavení Illidana vrátili do Ashenvalského lesa v Kalimdoru, aby zde dohlíželi na svůj lid. Jenomže Maiev se nevzdala tak snadno a následovala Illidana do Outlandu, toužíc po nastolení spravedlnosti.